

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål om fremme af forespørgsel til statsministeren af Kofoed.

(Forespørgslen (nr. V) findes i tidenden sp. 3187).

Første næstformand (Grete Hækkerup): Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af byggeloven. (Om partikelforurening, bevægelseshæmmede m. v.).

(Lovforslaget (nr. 119) findes i tillæg A. sp. 2049, fremsættelsen i tidenden sp. 2818).

Første næstformand (Grete Hækkerup): Sammen med denne sag foretages den næste sag på dagsordenen, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om ændring af byggelov for staden København.

(Lovforslaget (nr. 120) findes i tillæg A. sp. 2067, fremsættelsen i tidenden sp. 2820).

Lovforslagene sættes til forhandling.

Svend Jakobsen: I det foreliggende lovforslag om ændring af byggeloven ser jeg en bekræftelse på, at regeringens øvrige medlemmer ikke slår sig til tåls med, at vi nu har fået en minister for forureningsbekæmpelse, men at man hver på sit felt sætter aktivt ind i kampen mod forureningen. Det er jeg meget tilfreds med.

Lovforslaget indeholder bemyndigelse til boligministeren til i bygningsreglementet at fastsætte regler på tre væsentlige områder, for det første luftforureningen ved fyringsanlæg, for det andet støj fra byggepladser og for det tredje udformning af bebyggelser under hensyntagen til orienterings- og bevægelseshæmmede. Fra socialdemokratisk side hilser vi lovforslaget velkommen, og ikke mindst vil vi hilse bestemmelser om bygningsindretninger, der tager hensyn til bevægelses- og orienteringshæmmede, velkommen. Der findes jo desværre adskillige

eksempler i såvel butiks- som bolig- og kontorbyggeri og også i offentligt byggeri på, at man ikke har taget blot rimeligt hensyn til denne gruppe af medborgere, hvilket medvirker til at øge deres isolation og er med til at forstærke deres følelse af handicap.

Lovforslaget indeholder, som jeg allerede har nævnt, en bemyndigelse til boligministeren til at fastsætte regler på de pågældende områder. Jeg tror, dette er en rigtig fremgangsmåde. Vi beskæftiger os jo her med et område, hvor vor viden er i sin vorden, og jeg synes, det er rigtigt, at vi tilrettelægger lovgivningen således, at de gældende bestemmelser til enhver tid kan tilpasses den viden, der foreligger. Jeg håber dog, at ministeren enten her eller i det udvalg, som jeg foreslår nedsat til at behandle disse lovforslag, kan give os en lidt mere detaljeret orientering om, hvilke regler det er tanken at indsætte i bygningsreglementet i første omgang. Desuden vil jeg også gerne under udvalgsarbejdet have en nærmere vurdering af den forøgelse af de kommunale bygningsmyndigheders administration, som lovforslagene vil medføre.

Jeg mener, det er rigtigt, at økonomiske hensyn må indgå i vurderingen af de regler, der bør fastsættes, men på den anden side må økonomien ikke være alene afgørende. Det må være sådan, at hensynet til menneskelig trivsel, hensynet til miljø, principielt må gå forud for de økonomiske hensyn. Det gælder i forhold til de orienterings- og bevægelseshæmmede, men det gælder også på forureningssiden. Forureningsrådet oplyser i sin publikation nr. 9, side 44, at støjdæmpet trykluftmateriel eksempelvis kun er 5 pct. dyrere end ikke-støjdæmpet materiel. Hvis vi ser det i sammenhæng med trykluftmaterialets indvirkning på eksempelvis et bygningsprojekt, så kan økonomiske hensyn ikke tale for, at man skal anvende ikke-støjdæmpet trykluftmateriel.

Jeg vil gerne gøre en bemærkning om arealer til ophold og leg, som ministeren har omtalt i bemærkningerne til lovforslaget, og jeg vil gerne udtrykke det håb, at vi snart kan flytte dette vigtige område fra debatten ind i loven. Jeg håber, at jeg har forstået ministerens bemærkninger rigtigt, når jeg har opfattet dem således, at vi i forbindelse med behandlingen af det foreliggende lovforslag kan tage spørgsmålet op til drøftelse

[Svend Jakobsen.]

under udvalgsarbejdet. Så mange bemærkninger om bygge-loven for landet uden for København.

I bygge-loven for København er det jo de samme ting, der foreslås ændret, dog suppleret med to ting, nemlig dels ændringer vedrørende kontrol med byggearbejder, dels nogle bestemmelser vedrørende vedligeholdelsen. Disse ting, der her foreslås, er parallelle med ting, der i forvejen er optaget i bygge-loven for det øvrige land. Det bekræfter min hidtidige opfattelse af, at staden København bør inddrages under den bygge-lov, der gælder for det øvrige land, og jeg vil gerne spørge ministeren, om han vil tage skridt til at samordne disse to bygge-love. I bekræftende fald vil jeg gerne tilføje et spørgsmål om, hvornår et forslag herom kan forventes fremsat i tinget.

Jeg skal slutte disse bemærkninger med at give tilsagn om mit partis støtte til gennemførelsen af de foreliggende lovforslag.

Clara Munck: De to lovforslag, boligministeren har fremsat, kan jeg på forhånd berolige ham med at vi i den konservative gruppe ikke vil modsætte os bliver gennemført, også hurtigt. Som det fremgår af lovforslagene, er de dels led i vores forureningskampagne, vores forureningsindsats, dels har de til formål i landsbygge-loven at få indsat bestemmelser, som vi har følt det som en mangel ikke allerede i dag eksisterer.

Jeg skal ikke komme ind på enkeltheder vedrørende partikelforureningen, men vil da gerne understrege, sådan som det står i lovforslaget, at vi ikke blot skal fastholde den sikkerhedsmæssige godkendelse af olie-fyr, vi kender, men at vi også skal sætte mere ind på, at der bliver ført kontrol med forskellige indfyringsanordninger, også stokerfyr, og at vi får et regelmæssigt eftersyn af og kontrol med disse foranstaltninger. Det synes vi er noget meget vigtigt og rigtigt, og vi er også tilfredse med, at vi ved ændringen til § 44 sikrer, at vi ikke her kun taler om nybyggeri, som vi normalt gør i reglementerne, men at vi får hele systemet, om jeg så må sige, lagt ind i den samme lov på en enkel og rigtig måde.

Det er også naturligt for os, at ministeren tager spørgsmålet om støj fra byggepladser

op. Jeg forstår, at det også gælder enhver form for vejanlæg, og jeg skal da lykønske ministeren meget, hvis det lykkes ham at gøre en indsats, der forhindrer de støjplager, vi normalt er udsat for. Vi var med et folketingsudvalg på Lundtoftesletten; det var en hård omgang at passere Lyngbyvej, så hvis det kan lykkes boligministeren at dæmpe vanskelighederne derude, vil det være udmærket, og det samme gælder her i huset; hvor man undertiden dårligt kan høre, hvad man siger til hinanden, fordi der altid er ved at blive repareret noget et eller andet sted.

Jeg tror altså, man må sætte alvorligt ind og i udvalget drøfte, om vi har mod til nu at fastsætte de maksimale støjgrænser. Jeg tror også, at selve typegodkendelserne må vi tage mere håndfast på, vi har jo fået et udmærket oplæg, og den tredje ting, vi må beskæftige os med, er vel brugstiderne, spørgsmålet om, på hvilke tidspunkter det vil være rimeligt at benytte sig af det materiel, man nødvendigvis må benytte sig af, når man skal nå de mål, man har sat sig bygge- og anlægsmæssigt.

Så har ministeren også i disse lovforslag taget bestemmelserne vedrørende indretning af bebyggelser med, således at der tages hensyn til bevægelseshæmmedes særlige behov. Vi ved jo alle sammen, at vi allerede i dag har bestemmelser, der sikrer, at det offentlige byggeri iagttager foranstaltninger på dette område, men jeg tror, vi må erkende, at enhver af os kan pege på offentlige bygninger, der har store mangler på dette område. Jeg går ud fra, at sagen kommer i boligudvalget, og dér må vi så tage mere håndfast på tingene, end vi har gjort indtil nu. Hvor der er elevatorer, må de indrettes, så man kan være kørestolsinvalidet og alligevel have glæde af elevatoren. Hele det gamle spørgsmål om altid at føre elevatorer til gadeniveau har vi heller ikke gjort ret meget ved. Jeg synes nok, at ministeren er en lille smule forbeholden, når han i forbindelse med dette spørgsmål pludselig understreger, at vi også må tage hensyn til økonomien, og at vi langs ad vejen må se at få gennemført forbedringer, og jeg er direkte ked af, at ministeren henviser til, at disse ting bliver undersøgt på fællesnordisk basis. Jeg tror, vi har erfaring nok her i landet til at kunne gennemføre disse foranstaltninger,

[Clara Munck.]

og jeg mener, tiden må være inde til, at bestemmelser herom bliver direkte nedfældet i loven.

Så nævner ministeren, som det også blev omtalt af hr. Svend Jakobsen, at spørgsmålet om legepladser må være aktuelt, når vi skal se på landsbyggeloven og byggeloven for staden København. Det er jeg fuldstændig enig i. Ministeren ved, at der her i tinget er stor interesse for virkelig at få grundfæstet, at når vi bygger for mennesker, må det også være, så mennesker kan være der, og dér har børnene et stort uopfyldt behov. Jeg er lige så lidt her, som da det gjaldt de bevægelseshæmmede, begejstret for den økonomiske sans, ministeren pludselig lægger for dagen. Den plejer vi ikke at rose ham for, og det skal jeg heller ikke gøre her, for her mener jeg, at den er fuldstændig misforstået. Det er da rigtigt, at vi kan drøfte, hvilke forskellige faciliteter der skal tages med i boligbyggeri, men udendørs muligheder for børnene og legemuligheder i det hele taget må være en ganske naturlig ting, der må ses i forbindelse med planlægning af boligbyggeri. Derfor mener jeg også, at vi i dette spørgsmål må nå lidt længere, end ministeren lægger op til.

Vedrørende det andet lovforslag om ændring af byggelov for staden København er det jo allerede sagt, at lovforslaget fremkommer særskilt, fordi landsbyggeloven ikke gælder for København. Jeg synes, det er meget fornuftigt, at boligministeren og Københavns kommune i samarbejde ikke blot har været enige om at få indarbejdet de nye bestemmelser også i byggeloven for staden København, men at man også i Københavns byggelov får taget nogle af de ting med, som vi har i landsbyggeloven, bl. a. muligheden for at undersøge og give påbud vedrørende bygningers materiale og konstruktioner. Vi har jo haft visse erfaringer med tagene, og derfor synes jeg, det er rigtigt, at disse ting kommer med.

Vi kan som sagt medvirke til en hurtig gennemførelse af lovforslagene. Jeg vil dog i den forbindelse sige, at jeg blev lidt forbavset, da jeg læste de almindelige bemærkninger til lovforslaget og fremsættelsestalen, for man kunne nærmest få det indtryk, at bortset fra, at vi har fået en forureningsminister, så har vi nu fået en boligminister, der virke-

lig vil gøre noget ved vore problemer på dette område. Boligministeren siger:

„Forslaget er altså et led i den forureningsbekæmpelse, som nu skal tages op,

og i bemærkningerne til lovforslaget:

„Regeringen har fundet det hensigtsmæssigt, at foranstaltninger på grundlag af forureningsrådets forslag søges gennemført snarest . . .“

Dette står jo lidt i misforhold til, at forureningsrådet blev nedsat af den borgerlige regering efter mange års socialdemokratiske forsømmelser på området, at forureningsrådet efter den borgerlige regerings påbud meget hurtigt fremkom med materiale. Man skulle også i løbet af 1971 have det grundlæggende tekniskmateriale i orden, og det fremgår også af lovforslagene her, at den ene publikation er af maj 1971, den anden fra sommeren 1971, så så hurtigt er det altså ikke gået, når vi nu har passeret 1. marts, for boligministeren brugte det materiale, der lå der. Men i den konservative gruppe vil vi altså gerne følge også vores egne initiativer op, og vi vil være meget positive over for disse lovforslag, også over for en forbedring af dem.

Enggaard: De to lovforslag, vi her behandler, er jo sammensat af en række forskellige bestanddele uden alt for stor indbyrdes naturlig sammenhæng, men det ligger vel i sagens natur, at man tager de ting med ved en lovrevision, som trænger sig på.

Det første område, jeg vil beskæftige mig med, er spørgsmålet om partikelforurening, det er vel det, som vi i daglig tale kalder sod. Jeg tror, det er rigtigt at se denne del af lovforslaget i sammenhæng med det lovforslag, som ministeren for forureningsbekæmpelse har fremsat om bestemte grænser for svovlindhold i fyringsolien, men jeg tror, at der derudover kan være nogle sammenhænge, som bør tages op under det forestående udvalgsarbejde, som jeg vil foreslå finder sted i boligudvalget. Jeg tænker her bl. a. på spørgsmålet om koordineringen af indsatsen imod denne partikelforurening mellem de forskellige organer, som kan komme på tale. Jeg nævner her specielt sundhedskommissionerne i kommunerne, som allerede i en række af de kommuner, som gør noget ved sagen, er engageret i

[Enggaard.]

spørgsmålet. Der er også spørgsmålet om de muligheder, som ministeren anviser i bemærkningerne til lovforslaget for at henlægge den praktiske opgave til skorstensfejermestre og til kommunerne i øvrigt. Dette må drøftes og afvejes ikke alene ud fra et økonomisk synspunkt, men også ud fra spørgsmålet om, hvor denne opgave ligger mest hensigtsmæssigt, og spørgsmålet om, i hvilket omfang man fra statens side igennem bestemmelser af denne art er medvirkende til, at kommunerne får et større behov for ansættelse af personale, end det måske under andre former ville være tilfældet.

Jeg er indforstået med den tankegang, som jeg af bemærkningerne har forstået er ministerens, at disse problemer omkring bekæmpelse af partikelforurening i første omgang er et anliggende i de større byer. Vi følger vel her det mønster, som man har arbejdet efter i Sverige. Jeg er enig i, at vi må gå frem efter en trangfølge, og at det er de større byer, der i første omgang frembyder problemerne.

Jeg tror også, at ud fra en almindelig lokaliseringspolitisk målsætning bør man gøre opmærksom på, at ikke mindst disse forureningsgener i de større byer er en af de ting, som, når de skal bekæmpes effektivt, i realiteten gør det væsentlig mere kostbart at etablere sig og bo i de større bysamfund, og selve dette at gøre opmærksom på det kan have sin mening.

Vi skal under udvalgsarbejdet medvirke til at undersøge spørgsmålet om støj på byggepladser. Jeg tror imidlertid, man vil komme til den erkendelse, at det ikke alene drejer sig om de store entreprenørmaskiner, men også mange af de mindre ting, at måske også selvbyggerens betonblandemaskine om søndagen kan komme ind i billedet, og at det samlede problem derfor kan være mere omfattende, end det i første omgang måske forekommer.

Det gælder vel om en række af disse ting, at vi her har lagt vor vilje for dagen til at gøre noget for at nedsætte støjniveauet, men at den praktiske gennemførelse af disse ting vel endnu mangler anvisning, og at vi derfor må prøve at finde ud af at afgrænse problemerne og prioritere dem rigtigt.

I venstre har vi betydelig sympati for

tanken om, at bevægelseshæmmede, så længe det er muligt, skal kunne opholde sig i deres hjem, og at det derfor er meget væsentligt, at selve indretningen af boligerne er venlig over for de bevægelseshæmmede med hensyn til, at gang- og dørbredder, adgangsforhold m. v. er indrettet sådan, at man også kan bevæge sig i en kørestol inden for hjemmets vægge og til og fra hjemmet. Jeg tror, det er rigtigt, at disse ting tages med større alvor, end tilfældet har været tidligere. Jeg tror, man med hensyn til den økonomiske afvejning af disse ting også skal have med i billedet den samfundsøkonomiske interesse, som er forbundet med, at mange af denne kategori af bevægelseshæmmede gerne vil bo så længe som muligt i deres eget hjem, og at alternativet er ophold på plejehjem, som vi meget vel kender prisen for. Jeg tror derfor, at vi med fordel under det kommende udvalgsarbejde kan prøve at gå ind i spørgsmålet og se ikke alene på den direkte økonomiske udgift, som er forbundet med indretning af lejligheder m. v. efter disse regler, som her er skitseret, men også se det hele i et lidt større perspektiv.

Jeg tror, man i de fleste kommuner har været udsat for det problem, som jeg derefter skal vende mig mod, nemlig regulering af terrænforandringer. Jeg tror, man mange steder har oplevet i udstykningsområder at se dette, at de gældende bestemmelser med hensyn til terrænforandringer kan anvendes lovligt derhen, at man i virkeligheden generer en nabo så kraftigt, at værdien af den pågældende byggegrund reduceres meget væsentligt, hvorved der sker skade på en tredjepart, som i virkeligheden er ganske uskyldig, og at der derfor også er et beskyttelseshensyn i forhold til denne tredjepart. Derfor vil jeg gerne være med til at drøfte bestemmelserne om terrænforandringer, og jeg tror, at der kan være rimelighed i at indføre nogle nye bestemmelser på det område.

Jeg kan være tilfreds med, at byggeloven for København ved de foreslåede mindre ændringer bliver mere lig den almindelige byggelovgivning for resten af landet, men jeg skal ikke nægte, at vi i venstre ser sådan på det, at vi slet ikke burde have to forskellige byggelove. Vi må — og vel ikke mindst set i lyset af det kommende arbejde, som skal finde sted inden for hovedstadsområ-

[Enggaard.]

det, og indenrigsministeren har jo efter pres-sens meddelelser netop tænkt sig at foreslå, at det oven i købet skal være inden for samme amt — prøve at se på, om ikke disse bestemmelser kunne samles i én lovgivning. Jeg tror, vi alt for mange steder oplever dette, at først har man en lov for det øvrige land og derefter en anden lov med særlig afvigende bestemmelser for København. Det er svært, synes jeg, at forklare, at dette skulle være nødvendigt, og jeg tror i øvrigt også, at det er en københavnsk interesse, at man i så vidt udstrækning, som det overho-vedet er teknisk og praktisk muligt, har tilsvarende bestemmelser som resten af landet.

Med disse ord skal jeg anbefale de fore-lagte lovforslag til en velvillig udvalgsbe-handling, og jeg skal gentage, at jeg fore-slår, at det finder sted i boligudvalget.

Dahlgaard: Vi hilser fra radikal side de to lovforslag velkommen. Det er værdifuldt, at boligministeren får mulighed for i bygnings-reglementer at indføre bestemmelser, som sikrer, at der ved et byggeris planlægning tages hensyn til, at der kan komme til at bo bevægelseshæmmede og orienteringshæm-mede i disse boliger i fremtiden. Det er jo desværre en voksende befolkningsgruppe, det drejer sig om i vort moderne samfund, og det er en befolkningsgruppe, som formentlig er større, end de fleste forestiller sig, allerede i dag.

Vi hilser også velkommen bestemmelser til imødegåelse af partikelforurening fra fy-ringsanlæg og støjforurening fra byggeplad-ser. Vi må jo forudse, at der i den kom-mende tid og i de kommende år i et meget stort antal love på meget vidt forskellige områder efterhånden skal indføres bestem-melser om forholdsregler mod forurening. Der vil målsætning og normer vel ofte kunne defineres forholdsvis klart i lovtæst, men når det drejer sig om midlerne til be-kæmpelse af forureningen, vil man i almin-delighed være afhængig af helt praktiske forhold og de helt praktiske muligheder, og derfor er det naturligt, at den lovgivning, der her er tale om, har karakter af en be-myndigelseslovgivning. Det gælder jo i det hele taget for en meget stor del af bygnings-lovgivningen, at den administreres på grundlag af bemyndigelser.

Derimod vil man nok i almindelighed være bekymret for, at nye bestemmelser, der optages inden for bygningslovgivningen, kan føre til en yderligere bureaukratisering af bygningsadministrationen, og derfor vil vi under udvalgsarbejdet gerne høre — jeg regner ikke med, at boligministeren kan sige så meget om det i dag — hvordan det går med overvejelserne på grundlag af bygge-rapporten, der kom for et par år siden, om i en række forhold at erstatte systemet med forudgående tilladelser med et system, hvor man bygger på autorisationsordning for bygningshåndværkere, bygmestre, entre-prenører, og hvem der ellers har ansvaret for den praktiske gennemførelse af byggeriet på de enkelte byggepladser. Disse byggefolk har jo i almindelighed et grundigt kendskab til bygningsbestemmelserne, og som sagt synes vi, at der kan være anledning til at høre, nu da vi indfører nye ting, der kan give anledning til administration af tilladel-ser, dispensationer og forbud, hvordan det går med forenklingsbestrebelseerne på disse felter.

Med disse bemærkninger vil jeg anbefale lovforslagene til velvillig behandling.

Per Dich: Også socialistisk folkeparti hil-ser lovforslagene velkommen, fordi de indeholder forbedringer og nødvendige revisio-ner på en række punkter, men vi mener også, at lovforslagene har visse mangler.

Vi finder det tiltalende, at man nu i høj-ere grad vil kunne skride ind over for ejere, der har ejendomme, der er behæftede med sådanne mangler, at de kan udsætte bebo-erne og andre for risiko, men for os er det et spørgsmål, om de bestemmelser, der findes i lovforslaget, er tilstrækkelige, om der ikke er brug for dels skærpede bestemmelser over for husejere, som lader ejendommene for-falde i almindelighed, uden at man kan tale om, at der derved bliver tale om, at de frembyder egentlig fare, dels i øvrigt endnu skarpere midler end dem, der findes i lovfor-slaget over for ejerne, som lader deres ejen-domme komme i den stand, der er tale om. Det har man ment i Sverige, at der er brug for, og dér har man ikke nøjedes med at lade de nødvendige arbejder udføre på eje-rens bekostning, men i de tilfælde, hvor eje-ren enten lader ejendommen forfalde i al-mindelighed eller ikke foretager nødvendige

[Per Dich.]

og påbudte reparationer af ejendommen, skrider man til tvangsforvaltning af vedkommende ejendom. Vi har jo herhjemme haft eksempler også fra de områder uden for København, hvor man har haft bestemmelserne, som viser, at det tilsyneladende ikke er nok med de straffebestemmelser, som loven indeholder, at det ikke er nok at true ejerne med at lade arbejdet udføre på hans bekostning. Vi håber, at vi i udvalget kan diskutere dette emne noget nærmere.

Vi kan helt tilslutte os de foreslåede bestemmelser om kontrol med fyringsanlæg for at undgå forurening, og om, at der kan fastsættes bestemmelser, som sikrer, at bebyggelsen kan benyttes af bevægelseshæmmede. Her fristes jeg til at fremkomme med det fromme ønske, at det offentlige også ville feje for sin egen dør i og med, at f. eks. Københavns kommune på begge disse områder er en meget stor synder. Fru Clara Munck har nævnt de offentlige bygninger og deres tilstand, og det er i øvrigt også for de offentlige bygningers vedkommende sådan, at kun få af dem er indrettet, så bevægelseshæmmede har mulighed for at færdes i dem. Jeg kan nævne et andet eksempel: Københavns kommunes elværker havde for et års tid siden en pragtfuld annonce i dagbladene, som anbefalede folk at bruge elektricitet til opvarmning, og som illustration i annoncen havde man et kæmpebillede af et af elværkerne, hvor man så sort, ulmende røg vælte ud af skorstenene. De mennesker, som bor i nærheden af disse værker, kan tale med om, hvad dette betyder af forurening. På samme måde kunne det offentlige måske også gå i spidsen ved at tage hensyn til de bevægelseshæmmede ved anlæg af veje og fortove og ved at skabe muligheder for adgang til S-tog og andre offentlige transportmidler.

Ligesom hr. Enggaard må jeg sige, at vi mener, at byggeloven må være en enhed, at der ikke bør være en særlig byggelov for Københavns kommune. F. eks. i spørgsmålet om udnyttelsesgrader mener vi, at den byggelov, der gælder for Københavns kom-

mune, er betydelig svagere end den, der gælder for det øvrige land. Det kan ikke være rimeligt.

Derimod er vi ikke særlig tilfredse med, at der endnu ikke er bestemmelser om sikring af arealer til legepladser. Endnu en gang mener vi det nødvendigt at påpege det urimelige i, at man kan sikre arealer til parkeringspladser, men altså ikke til børnene, og jeg skal om dette kun henvise til boligministerens tale sidste år, da han var ordfører for sit parti i behandlingen af forslaget om tilvejebringelse af legepladser, hvor boligministeren sagde — Folketingstidende 1970-71, sp. 4337:

„Jeg tror, det i højere grad er et spørgsmål om politisk beslutning, det er et spørgsmål om politisk stillingtagen til de problemer, det er muligt at få inddraget i lovgivningen, og de ændringer, det er muligt at gennemføre både med hensyn til nybyggeriet og det bestående byggeri, og jeg vil gerne anbefale, at man i højere grad beskæftiger sig med ændringer af de gældende love.“

Jeg er ganske enig med boligministeren og anbefaler, at han nu benytter chancen.

Boligministeren (Helge Nielsen): Jeg er i den lidt sjældne situation, at kunne sige tak til samtlige ordførere for tilslutning til de to her foreliggende lovforslag.

Til de bemærkninger, der er gjort af de forskellige ordførere, skal jeg sige følgende:

Hr. Svend Jakobsen spurgte mig, om man kunne sige noget lidt mere detaljeret om, hvilke ændringer der blev tale om på de forskellige områder. Dertil må jeg i dag sige, at da der er tale om at udarbejde reglementer i tilknytning til de arbejdsgrupper, som nu er nedsat, kan jeg ikke på indeværende tidspunkt sige mere om det, end der står henholdsvis i lovforslaget og i bemærkningerne til det. Men jeg håber at kunne gøre det, når udvalget er kommet i gang med arbejdet.

Må jeg om støjspørgsmålet sige, at her er forholdet det samme. Men jeg er enig med hr. Svend Jakobsen i, at der er en bunke

[Boligministeren.]

ting, der kan gøres her, uden at det kommer til at koste særlig mange penge.

Så vil jeg sige generelt og vedrørende legepladsproblemet, at jeg er enig i det, de forskellige ordførere har sagt. Jeg synes heller ikke, at de bemærkninger, som jeg blev citeret for af hr. Per Dich, står i modsætning til, at dette problem nu tages op og går med ind i udvalgsarbejdet. Det er af flere grunde ikke kommet med i lovforslaget, fordi et udvalg i boligministeriet og et udvalg i boligministeriet og indenrigsministeriet imellem drøfter de problemer, der ligger heri. Der er bl. a. det problem, hvor mange af de faciliteter og de trivselsforanstaltninger, der i dag kræves til byggeriet, der skal betales af lejerne, og hvor mange der skal betales af kommunen eller amtet eller anden statslig institution. Derfor mener vi, at det er rigtigt, at disse forhandlinger når længere frem, inden vi beslutter os til at sætte bestemmelser herom ind i loven. Det ville have været meget enkelt at sætte ind, at der skulle være legepladser. Men jeg synes, som sagt, at det er vigtigt også at få diskuteret, hvem der skal dække udgifterne ved dem. Jeg er helt enig i, at sådanne arealer skal være til rådighed, og jeg håber da også, at udvalgsarbejdet kan føre til, at når loven færdiggøres, inden vi hjemsendes på ferie, er disse bestemmelser indeholdt i loven.

Til fru Clara Munck kan jeg sige, at det føles lidt mærkeligt at blive bebrejdet, at man her er økonomisk. Men jeg har altså vedrørende legepladserne nu givet det svar, at det ikke er et spørgsmål om en generel besparelse, men om at placere udgiften på det rette sted.

Til spørgsmålet om de bevægelseshæmmede vil jeg sige, at jeg er enig med de ordførere, der har været inde på, at der kan laves mange, mange ting på dette område ved omtanke og forudseenhed, uden at det koster ret store beløb.

Fru Clara Munck mente, at man også skulle lave de bestående elevatorer om. Jeg er ikke teknisk kyndig nok til at se, hvad det vil komme til at koste. Hvis det er hele elevatorskakten, der skal bygges om, tror jeg nok, ønsket vil være svært at imødekomme; hvis det derimod kun er adgangsforholdene til elevatoren, er det vel over-

kommeligt. Men også disse ting mener jeg vi skal se på i et udvalg.

Der er flere, der har været inde på støjproblemerne. Jeg var ligesom lidt bange for, da fru Clara Munck begyndte at snakke om støjen i folketinget, at lovforslaget skulle tage sigte på støjen her i salen. Jeg vil understrege, at det gør det ikke. Men jeg erkender, at det ofte er svært at arbejde her i huset, når trykluffthamre og boremaskiner går i gang. Det er rigtigt, at det nok er her, vi skal sætte ind.

Jeg skal ikke gå dybere ind i de politiske bemærkninger, fru Clara Munck gjorde om forureningen. Det er vel ikke særlig relevant her i dag at se på fortiden. Det gælder nu om at koncentrere sig om at lave noget fornuftigt i den henseende.

Til hr. Enggaard kan jeg sige, at jeg er helt enig i, at støjbekæmpelsen ikke bare skal rettes mod de store, men også mod de små maskiner. Det er måske i mange tilfælde de mest generende støjkilder, der findes, men det er måske også dem, det er lettest at få ændret.

Til både hr. Enggaard og til hr. Dahlgaard vil jeg sige, at vi netop i den opbygning, vi har givet lovforslaget med hensyn til tilsynsmyndigheden, prøver at gøre det så administrativt hensigtsmæssigt som muligt. Vi mener ikke, at der behøves en ny og dyr administration, men at vi i øjeblikket har folk med den uddannelse, som vil være nødvendig for at klare tingene, sådan at vi altså kan lade kontrollen med oliefyrene henhøre under skorstensfejermestrene under tilsyn af anden kompetent myndighed. Der er også det at tilføje, at mange af de oliefirmaer, som i dag leverer olie både til parcelhuse og andre, uden udgifter for den pågældende bruger foretager regelmæssige kontrol eftersyn, så også her synes jeg, vi skal prøve at bygge disse ting op så enkelt som muligt.

Til hr. Dahlgaard har jeg kun den yderligere bemærkning vedrørende en forenkling af vor byggelovgivning, at vi er meget langt fremme; og at der er afgivet en betænkning fra det, jeg kalder for Hove-udvalget, det udvalg, som hr. Ove Hove fra Byggecentrum er blevet formand for. I første omgang er man parat til en autorisation vedrørende typehusfabrikationen. Det, det måske kan

[Boligministeren.]

strande på, eller dér, hvor der er vanskeligheder, er den økonomiske sikkerhed, der skal stilles bag denne autorisation. Når vi skal lempe på tilsynet, hvad jeg mener vi skal, og lette vilkårene for byggeriet så langt som muligt, må vi også sikre os, at køberen har en økonomisk garanti for, at det, der skulle være udført, virkelig bliver udført. Vi har jo set mange triste og sørgelige eksempler på, hvordan parcelhuskøbere er blevet forfærdelig snydt. Det skal vi altså klare, men det mener jeg også vi kan.

Hr. Per Dich havde nogle bemærkninger, som ikke lige vedrørte lovforslaget. Han ønskede flere ting med ind i loven. Det er jeg også parat til at diskutere. En byggelov vil jo hele tiden være under udvikling, alt efter som udviklingen skrider frem, og jeg er derfor villig til at se på de spørgsmål, der her er rejst.

Vedrørende spørgsmålet om Københavns byggelov er jeg direkte blevet spurgt, hvornår der kommer et forslag, hvorefter København underkastes samme regler som det øvrige land. Herom kan jeg sige, at vi arbejder med disse problemer, og vi forventer at komme med nogle ændringer i næste samling. Men jeg vil understrege, at ved at lave en ensartet byggelovgivning er problemet ikke løst. Det er i højere grad byggeadministrationen i de enkelte kommuner, der giver de meget store problemer, og jeg tror nok, vi kan forudse ret langvarige og måske også vanskelige forhandlinger med både Københavns kommune og for den sags skyld også andre kommuner for at få gjort denne byggeadministration lettere, end den er i dag. Men jeg er enig i, at det er bestræbelser, vi skal sætte meget ind på at fremme.

Svend Jakobsen: I mine første bemærkninger ønskede jeg lovforslagene henvist til et udvalg. Andre ordførere har været inde på tanken om at henvise dem til boligudvalget. Det var oprindeligt min vurdering, at det var mest hensigtsmæssigt at nedsætte et særligt udvalg til behandling af disse forslag, og jeg synes, at de ønsker, der er rejst fra ordførerne om ting, der skal drøftes under udvalgsarbejdet, har bekræftet, at denne vurdering er rigtig. Jeg skal derfor anmode om, at der nedsættes et særligt udvalg til behandling af disse lovforslag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagenes overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Grete Hækkerup): Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om sommerhuse og camping m. v.

(Lovforslaget (nr. 112) findes i tillæg A. sp. 1953, fremsættelsen i tidenden sp. 2746).

Første næstformand (Grete Hækkerup): Sammen med denne sag foretages de under punkterne 5 og 6 på dagsordenen opførte sager, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om erhvervelse af fast ejendom til fritidsformål.

(Lovforslaget (nr. 113) findes i tillæg A. sp. 1971, fremsættelsen i tidenden sp. 2746).

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om by- og landzoner.

(Lovforslaget (nr. 114) findes i tillæg A. sp. 1985, fremsættelsen i tidenden sp. 2746).

Lovforslagene sættes til forhandling.

Orla Møller: Først et par bemærkninger af mere generel karakter om de tre lovforslag, der nu skal til første behandling. Der er medlemmer af tinget, også blandt socialdemokraterne, som ikke finder, at de tre lovforslag er tilstrækkelige til at klare problemerne om udnyttelsen af det åbne land og jordspekulationen. Hertil må bemærkes, at regeringen har stillet i udsigt, at der senere vil blive fremsat yderligere forslag til løsning af disse problemer. Det gælder således ændringer af naturfredningsloven og ændringer af landbrugsloven. Der er i tinget imidlertid også medlemmer, der finder nogle bestemmelser i disse lovforslag for omfat-